

Forfatter: Chievitz, Poul

Titel: Udrag fra Fra Gaden

Citation: Chievitz, Poul: "Fra Gaden", i Chievitz, Poul: *Fra Gaden*, udg. af Esther Kielberg ; Uffe Andreasen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 87.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-chievitz01-shoot-idm139771789939760/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fra Gaden

kjende Manden. Capitainen sad med opspilet Mund, og da Værten endelig havde trukket sig tilbage, udbød han:

Men kan man da ikke faae noget at spise her i Kjøbenhavn uden hos en saa forbandet sort Djævel?

Vent til Ænderne komme ind, sagde Vilhelm, saa taler De i en anden Tone. Forresten have vi paa denne Tid af Døgnet kun Valget imellem dette Sted, som jeg selv tilstaaer ikke kan regnes til de allerfjæreste, og et andet, hvor man dog ikke kan faae andet end Sylte og danske Sopkener, og hvor Værten serverer sine Vare med Fingrene.

Med saadanne og andre statistiske Oplysninger fordrev Vilhelm og Felix deres Gjæst Tiden, indtil endelig de omtalte Ænder kom ind og beviste den sorte Koks Duelighed. Maaltidet krydredes med et af Felix afgivet Referat, om hiin Aftens mærkelige Begivenheder, da de havde faaet Cancellisten ud med paa Sold, hvilket han fortalte med et saa dramatisk Udtryk, at Capitainen lo, saa at han et Par Gange fik Maden i Vrangstruben, og Vilhelm maatte dunke ham i Ryggen, for atter at bringe Orden i Sagerne. Tilsidst vare de mætte og tændte deres Cigarer. Capitainen nippede til Resten af Vinen, der var i hans Glas.

Ja, sagde Vilhelm, jeg har tænkt derpaa; den tørre Viin smager ikke. Og i det samme viste Værten sig med en brændende Bolle.

Nu giver jeg Dem Ret, udbød Capitainen, den Sorte forstaaer Rummelen. Hør, vedblev han, da han havde smagt paa sit Glas og idet han strakte sig behageligt i Sophaen; nu have vi det godt. Det er dog noget ganske Andet end at være til Soirée og sidde tilbords med Damer, der tage deres Lugtflaske frem, naar man kommer til at sige et og Andet, der er morsomt.

Og han opslog en hjertelig Latter, hvori hans to Venner istemmede.

Ja, sagde Vilhelm, Fru Lind er meget ømskindet; jeg tager gjerne Følchornene til mig, naar hun kommer inden Hørevidde.

Hun blev nok vred, fordi jeg polkede med Emilie, sagde Felix.

Ja Børn, sagde Capitainen, lad os ikke tale mere om Fru Lind; hun er saa bedsk, at hun ganske kan fordærve mig min Punsch. Fortæl mig hellere lidt om Emilie; det er vist et flinkt Pigebarn.

O Emilie, udbød Felix med en sentimental Mine – naar man har drukket et Glas Punsch, bliver man let sentimental – o, hun er fortryllende. De har ingen Idee om den Dybde, der er i hendes Blik, den